

nes lange Række af solbeskinnede Snetinder hæve sig over Horisonten som et Syn fra Tidernes Morgen. Men Indtrykket havde dengang gjort ham utryg og urolig. Han havde endnu ikke faaet opladt den „sjette Sans“, der gør En Uendelighedens Dyb fortroligt. Nu derimod, naar han sad saadan ganske stille paa sin Baadtofte og stirrede ud paa det røde Fiskeflod med en Fornemmelse af Legemsløshed, helt fortabt i Nuet, kunde han endog begynde at fatte Meningen med Ord som „Himmerig“ eller „Salighed“. Han kunde føle sig som udløst af det jordiske, optaget i en højere og renere Tilværelse, uforkrænkelig, helt Sjæl.

Hvor tog dog i saadanne Øjeblikke alle rent menneskelige Formaal og Bestræbelser sig smaa og fattige ud! Hvor syntes alt tomt og ligegyldigt i Sammenligning med denne Følelse af at opgaa i Alskabningens moderlige Favn! Det hele jordbundne Liv — det hæsblæsende Jag efter „Lykken“ — hvor blev det mærkelig betydningsløst, ja mindre end det, saa besynderlig uvirkeligt, saa spøgelseagtigt, — et blot og bart Skyggespil!

En Dag fik han Brev fra Ivan, der havde faaet hans Opholdssted at vide af Jakobe. Syogeren skrev, at han med stor Utaalmodighed ventede hans Tilbagekomst, idet han — trods alt — endnu nærede Haab om gunstige Resultater for hans Sag. Overretssagfører Hasselager og Kommissionær Nørhave forhandlede stadig om den, skrev han, og Misstemningen mod det københavnske Projekt bredte sig mere og mere, særligt i Provinserne. Han foreslog Per at benytte Lejligheden til at holde en Række offentlige Foredrag om sit Projekt i nogle af de større jydsk Byer, hvad der var saa meget større Opfordring til, som han havde faaet op-